

skal derfor ikke byde længere ved denne Side af Sagen. Kun maa jeg bemærke, at jeg finder, at Indvendingen er vel grundet, og jeg troer, at det for Thingets Skyld var godt, om det tog den tilfølge — ikke for Ministeriets Skyld, som det kan være aldeles ligegyldigt; men naar man seer bort derfra, kan man ikke Andet end være tilfreds med Forandringen, der jo netop er foranlediget ved de Indvendinger, som fra Ministeriets Side ere gorte imod det oprindelige Forslag; men jeg kan derfor ikke være aldeles ligegyldig med Hensyn til de Grunde, der ere anførte, hvorfor man er gaaet tilbage. Man har, som det synes, betragtet det som en Egenindighed af Ministeriet, at det ikke vilde vide af en saadan Commission at sige, som Grundlovens 50de Art. har hjemlet. En æret Taler, som synes at understøtte Forslaget ligesaa varmt som Forslagsstilleren selv, har bemærket, at han var overordentlig overrasket ved den Varme hvormed Ministeriet havde modsat sig dette Forslag, og det synes ham, at det kun var om Keiserens Skjæg, at der her blev stridt. Ja, efter den Betydning, som man nu vil have lagt i det, er det heller ikke mere end Keiserens Skjæg, men det vilde ganske vist være bleven betragtet fra en ganske anden Side, saafremt Ministeriet havde været saa godtroende ingen Indsigelse at gøre derimod. Det er vist, at Grundlovens § 50 etablerer en Slags Commissioner af en meget tvetydig og imponant Charakter, Commissioner af en saadan Bestaffenhed, at der er Grund til at befrygte, at de ville blive formelige Inquisition-Commissioner, der i nærværende Tilfælde vilde være det samme som revolutionaire Tribunaler (A! A!). Dette har man nu villet fralægge sig, og jeg vil heller ikke videre inharere det, men det forekommer mig ganske utroligt, at den ærede Forslagsstiller ikke har havt Andet for Die end et regulativmæssigt Udvalg. Han maa vistnok have tænkt sig noget Mere og Andet derved, thi ellers vilde han blot have foreslaaet et saadant Udvalg, hvori Sager i Almindelighed behandles, men naar han efter Overlæg med sine politiske Venner istedet derfor foreslaaer en Commission i Genhold til § 50, saa maa han uidentvivel have meent, at en

saadan vilde være af langt større Bigtighed og Betydning, og dersom man vil tage Hensyn til andre offentlige Udtalelser, som hans Forslag har fremkaldt, saa troer jeg ogsaa, at det er blevet opfattet paa den Maade. Det er derfor meget godt, at Ministeriet har bragt det til, at den Tvetydighed er blevet opløst, og det er bedre, at man ærgrer sig over den Egenindighed, som Ministeriet herved skulde have viist, end man skulde have gottet sig over dets Godtroenhed.

Den anden Forandring i Forslaget er af en ganske anden Natur og giver det en Charakter, som jeg aldrig kunde have troet laaede, da Forslaget første Gang blev motiveret, og som det synes, den ærede Forslagsstiller, den første Gang han talte, ikke har tænkt paa, hvortilmod den rigtignok senere er bleven fremhævet af en af hans politiske Venner, og det er nemlig den, at Comiteen skulde umiddelbart gjøre Forslag til den Maade, hvorpaa Actionen skulde indrettes, uden at overveie, om og hvorvidt der er Grund til Samme. Dette er en overmaade hurtig Fremgangsmaade. Jeg kunde vel i det første Forslag see, at det var utydligt, saaledes at det efter Ordene paa ingen Maade med Bestemthed lod sig afgjøre, om en saadan Commission blot skulde gjøre Forslag til en Actionsordre, men Meningen snarere syntes at maatte være den at indhente Oplysninger, som maatte ansees fornødne for at tage Beslutning om Actionen; nu derimod synes Forslaget at gaae ud paa at paalægge Udvalget at forfatte en Actionsordre; det skal, udenat overveie, om der er Grund tilstede eller ikke, gjøre Indstilling i saa Henseende. Men jeg har aldrig kunnet troe, at dette kunde være den ærede Forslagsstillers Mening, og da han holdt sit første Foredrag, opfattede jeg ham ogsaa saaledes, at Commissionen skulde gaae ud paa at undersøge, om og hvorvidt der var begaaet Grundlovsbrud. Det synes nu ogsaa at være den naturligeste Fremgangsmaade, thi det er dog virkelig i høi Grad besynderligt, naar man siger, at der skal udstedes en Actionsordre, som om Nødvendigheden af en saadan var almindelig erkjendt, som om den var Noget, hvorom der ikke kunde forhandles, saaat en Nedsettelse om Rigsret strax skulde bestem-